

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/40/2013
Identifikačné číslo spisu:	4013200265
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:4013200265.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci navrhovateľa : A., bytom A., právne zastúpený Mgr. Petrom Svitokom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Tomášikova 23/C, Bratislava, proti odporkyni : Slovenská advokátska komora, so sídlom Kolárska 4, Bratislava, IČO : 30 795 141, právne zastúpenej JUDr. Evou Bušovou, advokátkou so sídlom Advokátskej kancelárie, Tobrucká 6, Bratislava o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. 984/08 z 12. mája 2008, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/16/2013-191 z 26. apríla 2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 19Sp/16/2013-191 z 26. apríla 2013 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie odporkyne č. 984/8 z 12. mája 2008 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) v spojení s § 250q ods. 2 OSP zrušil opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie č. 984/08 z 12. mája 2008, ktorým Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory na svojom zasadnutí dňa 18.04.2008 rozhodlo podľa § 71 ods. 2 písm. b/ zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ďalej len „zákon č. 586/2003 Z. z.“ alebo „zákon o advokácii“), o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov vedeného Slovenskou advokátskou komorou dôvodiac, že navrhovateľ sa v minulosti dopustil trestného činu, ktorý aj s prihliadnutím na okolnosti, za akých bol spáchaný, spochybňuje, že bude v budúcnosti čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta, keďže povolanie advokátskeho koncipienta je prípravou na povolanie advokáta, pričom definícia bezúhonnosti podľa § 3 ods. 3, 4 zákona o advokácii platí aj pre bezúhonnosť vyžadovanú ako podmienku na zápis do zoznamu advokátskych koncipientov. O náhrade trov konania rozhodol podľa §

246c (správne malo byť uvedené § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a § 150 OSP tak, že podľa výsledku konania úspešnému navrhovateľovi priznal preukázateľnú náhradu trov konania v celkovej výške 306,96 eur.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd po opakovanom rozhodovaní bez rozhodnutia odvolacieho súdu v merite veci vychádzal z jednotlivých zákonných ustanovení zákona o advokácii platných a účinných v čase rozhodovania správneho orgánu a dospel k záveru, že odporkyňa aplikujúc pri rozhodovaní o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov ustanovenia § 3 ods. 3 a 4, nezákonne nepovažovala navrhovateľa podľa § 3 ods. 3 citovaného zákona za bezúhonného na účely tohto zákona napriek tomu, že rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/16/01 bol navrhovateľ síce uznaný vinným zo spáchania trestného činu, avšak podľa § 24 ods. 1 písm. a/ vtedy platného Trestného zákona, súd upustil od potrestania obžalovaného navrhovateľa a na posúdenie bezúhonnosti navrhovateľa použila aj ustanovenie § 3 ods. 4 zákona vysloviac svoj subjektívny názor, že s prihliadnutím na okolnosti, za ktorých bol spáchaný trestný čin, navrhovateľ nebude v budúcnosti čestne a zodpovedne plniť povinnosti advokáta. Z dôvodu nesprávneho posúdenia bezúhonnosti bol podľa názoru krajského súdu navrhovateľ poškodený na svojich právach, pričom zároveň krajský súd považoval za potrebné poznamenať, že zapísanie navrhovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov nie je právne nárokovateľným úkonom správneho orgánu.

Krajský súd z vyššie uvedených dôvodov vyhodnotiac, že rozhodnutie odporkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, toto zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a § 250q ods. 2 OSP a vec vrátil odporkyni na ďalšie konanie.

Proti rozsudku krajského súdu podala odporkyňa v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok podľa § 220 OSP zmenil a rozhodnutie Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 984/8 zo dňa 12. mája 2008 potvrdil, alternatívne sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Nestotožniac sa s rozhodnutím krajského súdu uviedla, že rozhodnutím č. 984/8 zo dňa 12. mája 2008 Predsedníctvo SAK rozhodlo o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov z dôvodu, že rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/16/2001 zo dňa 1. februára 2002 bol navrhovateľ uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, 2 vtedy platného a účinného Trestného zákona s tým, že súd od potrestania upustil.

Poukazujúc na ustanovenie § 3 ods. 4 zákona o advokácii a na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžo/190/2008 (správne malo byť uvedené 2Sžo/6/2011 z 19.10.2011), v ktorom najvyšší súd konštatoval, že : „... posúdenie podmienok bezúhonnosti je prísne a neobmedzuje sa len na negatívny výpis z registra trestov, ako je u väčšiny zamestnaní, resp. povolání, pri ktorých sa preukazovanie bezúhonnosti taktiež vyžaduje, ale zisťuje sa jednak z odpisu z registra trestov a dokonca podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii na nesplnenie podmienky bezúhonnosti postačuje preukázateľné spochybnenie čestného a svedomitého plnenia povinností advokáta.“ a taktiež na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S/125/2010, v ktorom sa uvádza, že : „... pri posudzovaní bezúhonnosti osoby, ktorá má byť zapísaná do zoznamu advokátskych koncipientov, nesmú vzniknúť žiadne pochybnosti o tom, či v budúcnosti bude táto osoba schopná dodržiavať pravidlá požadované pri výkone koncipientskej praxe a následne pri výkone advokácie.“ uviedla, že Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory, po oboznámení s charakterom trestnej činnosti navrhovateľa, malo preukázateľne spochybnené, že navrhovateľ bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokátskeho koncipienta a preto obligatórnu podmienku ustanovenú v § 62 ods. 1 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z. z. - bezúhonnosť toho, kto má byť zapísaný do zoznamu advokátskych koncipientov, nemohlo považovať za splnenú.

Navrhovateľ k odvolaniu odporkyne písomne nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta druhá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu podaného odvolania, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie odporkyne je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe opravných prostriedkov prípady, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250l ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Z obsahu predloženého administratívneho spisu, ako aj z výsledkov doterajšieho priebehu konania odvolací súd zistil, že Predsedníctvo Slovenskej advokátskej komory rozhodlo o nezapísaní navrhovateľa do zoznamu advokátskych koncipientov, keďže podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii nespĺňal podmienku bezúhonnosti, pretože sa v minulosti dopustil trestného činu, ktorý aj s prihliadnutím na okolnosti, za akých bol spáchaný spochybňuje, že bude v budúcnosti čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta. S uvedeným sa krajský súd nestotožnil a dospel k záveru, že odporca vec nesprávne právne posúdil, nakoľko navrhovateľ spĺňal podmienky bezúhonnosti stanovené v § 3 ods. 3 zákona o advokácii.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o advokácii komora zapíše do zoznamu advokátov na písomnú žiadosť do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia toho, kto

- a) je plne spôsobilý na právne úkony,
- b) získal vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa v študijnom odbore právo na právnickej fakulte vysokej školy v Slovenskej republike 4) alebo má uznaný doklad o vysokoškolskom právnickom vzdelaní druhého stupňa vydaný zahraničnou vysokou školou,
- c) získal najmenej trojročnú prax ako advokátsky koncipient,
- d) zložil advokátsku skúšku,
- e) je bezúhonný,
- f) nemá právoplatne uložené disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu advokátov alebo disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu koncipientov [§ 56 ods. 2 písm. e)],
- g) nemá uložené disciplinárne opatrenie vyčiarknutie zo zoznamu komerčných právnikov, disciplinárne opatrenie zbavenie notárskeho úradu, disciplinárne opatrenie zbavenie výkonu exekútorského úradu, disciplinárne opatrenie zbavenie výkonu funkcie prokurátora alebo disciplinárne opatrenie odvolanie z funkcie sudcu podľa osobitných predpisov,
- h) nie je v čase zápisu v pracovnom pomere alebo v obdobnom pracovnom vzťahu s výnimkou pedagogickej, publicistickej, literárnej, vedeckej alebo umeleckej činnosti a nevykonáva ani činnosť, ktorá je nezlučiteľná s povahou a etickými princípmi advokátskeho povolania,
- i) splnil povinnosti podľa § 12 ods. 3, § 27 a § 28 ods.1,
- j) zložil sľub podľa odseku 6.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, a ak ide o obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie, ani ten, komu bolo odsúdenie za takýto trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadí, ako kedy nebol za takýto trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii bezúhonný na účely tohto zákona nie je ani ten, u koho je preukázateľne spochybnené, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta.

Podľa § 3 ods. 5 zákona o advokácii bezúhonnosť sa preukazuje odpisom registra trestov nie starším ako tri mesiace.

Spornou medzi účastníkmi konania vyvstala právna otázka, či odporkyňa, s prihliadnutím na druh a charakter trestného činu, ktorého sa dňa 7.9.1998 dopustil navrhovateľ, nespádajúceho do skupiny trestných činov taxatívne vymedzených v ustanovení § 3 ods. 3 zákona o advokácii [obzvlášť závažný zločin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie (resp. podľa Trestného zákona účinného do 31.12.2005 obzvlášť závažný úmyselný trestný čin, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody, trestný čin podplácania a trestný čin nepriamej korupcie)], ktoré bránia vysloveniu bezúhonnosti advokáta, resp. advokátskeho koncipienta aj v prípade, pokiaľ bolo odsúdenie za takýto trestný čin zahladené alebo na ktorého sa hľadá, ako keby nebol za takýto trestný čin odsúdený podľa osobitného predpisu (Trestného zákona) bola legitímna označiť navrhovateľa, na účely zápisu do zoznamu advokátskych koncipientov, za žiadateľa nespĺňajúceho podmienku bezúhonnosti v súlade s ustanovením § 3 ods. 4 zákona o advokácii účinného v čase vydania rozhodnutia.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že požiadavka bezúhonnosti je jednou z podmienok zápisu žiadateľa do zoznamu advokátov, resp. advokátskych koncipientov vedeného komorou. Bezúhonnosť osoby bola v súlade v § 3 ods. 3 a 4 zákona o advokácii účinného v čase vydania rozhodnutia posudzovaná na základe jej negatívneho vymedzenia a bola rozdelená do dvoch stupňov.

Prvým je právo a povinnosť komory skúmať na základe odpisu z registra trestov, či žiadateľ o zápis do zoznamu advokátov, resp. advokátskych koncipientov nebol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin. Ak áno, skúma, či bolo odsúdenie za taký trestný čin zahladené alebo sa na žiadateľa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený. Výnimku predstavujú trestné činy taxatívne vymenované v § 3 ods. 3 zákona o advokácii, kedy komora aj pri zistení, že odsúdenie za taký trestný čin bolo zahladené, resp. sa na žiadateľa hľadá, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený, je povinná zamietnuť žiadosť o zápis do zoznamu advokátov resp. advokátskych koncipientov.

Druhým stupňom, ktorým zákon o advokácii účinný v čase vydania rozhodnutia a v podstate až do 1.1.2013, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 335/2012 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, rozširoval negatívne vymedzenie bezúhonnosti, predstavovala a v súčasnosti aj predstavuje, avšak pod označením „spoľahlivosť“, požiadavka, že správanie žiadateľa nezakladá pochybnosť, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta. Táto požiadavka ide nad rozsah správania zakladajúceho trestnú zodpovednosť osoby za úmyselný trestný čin. Zahŕňa v sebe teda právo a povinnosť komory brať do úvahy nedbanlivostné trestné činy, priestupky, ale aj ďalšie aspekty správania žiadateľa, ktoré nie sú ani priestupkom, ani trestným činom. V rámci tejto činnosti komora prihliada na všetky okolnosti skutkov, ktoré berie do úvahy, avšak, samozrejme, nie je oprávnená sama urobiť záver o tom, či bol spáchaný trestný čin alebo iný delikt s výnimkou deliktov postihovaných v zmysle zákona o advokácii ako disciplinárne previnenie.

Iným správaním, na základe ktorého sa posudzovala tzv. spoločenská bezúhonnosť v zmysle § 3 ods. 4 zákona o advokácii účinného v čase vydania rozhodnutia a v súčasnosti tzv. spoľahlivosť, sa rozumie aj povaha trestnej činnosti podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii v prípade, že naň komora s ohľadom na zahľadanie, resp. zákonnú požiadavku hľadiť na žiadateľa, ako keby nebol za taký trestný čin odsúdený, nebude prihliadať. Pod povahou trestnej činnosti sa rozumie napríklad právna kvalifikácia skutku, čas, kedy bol spáchaný, uložený trest atď.. Stačí pritom, aby správanie žiadateľa zakladalo pochybnosť o jeho tom, že bude čestne a svedomito plniť povinnosti advokáta (bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Sžo/29/2012 z 29.10.2012).

Navrhovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 5T/16/01 z 1.2.2002 uznaný za vinného pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 na tom skutkovom základe, že dňa 7.9.1998 v Nitre uzatvoril po zaplatení poplatku vo výške 152,09 € (4.582,-Sk) s A. Slovenská agentúra pre pomoc a podporu Nitra pracovnú

zmluvu, ktorou bol založený fiktívny pracovný pomer na dobu určitú v trvaní 5-tich dní od 7.9.1998 do 11.9.1998, pričom takto konal spoločne s A., v úmysle uviesť do omylu Okresný úrad práce v Nitre, aby tento A. priznal podporu v nezamestnanosti, na ktorú za iných okolností nemal nárok, Okresný úrad práce v Nitre ho následne po skončení pracovného pomeru a predložení príslušných dokladov zaradil do evidencie nezamestnaných a priznal mu podporu v nezamestnanosti, pričom za obdobie od 12.9.1998 do 11.3.1999 mu vyplatil podporu v nezamestnanosti vo výške 1075,48 € (32.400 Sk) a uhradil odvody do fondov vo výške 247,13 € (7.445 Sk), čím spôsobil Okresnému úradu práce v Nitre celkovú škodu vo výške 13226,61 € (39.845 Sk). Podľa § 24 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31.12.2005 súd upustil od potrestania obžalovaného majúc za to, že ak vzhľadom na povahu spáchaného činu a na doterajší život páchatel'a možno dôvodne očakávať, že už prejednanie veci pred súdom postačí na jeho nápravu.

Vzhľadom na to, že od potrestania páchatel'a (navrhovatel'a), ktorý sa dopustil úmyselného trestného činu, bolo upustené, spáchaný trestný čin nemožno posudzovať podľa § 3 ods. 3 zákona o advokácii, ale výlučne v intenciách tzv. morálnej bezúhonnosti (v súčasnosti „spoľahlivosti“) podľa § 3 ods. 4 zákona o advokácii.

Vyššie uvedeným právnym záverom zodpovedá aj právny názor najvyššieho súdu obsiahnutý v rozsudku sp. zn. 2Sžo/6/2011, na ktorý odporkyňa vo svojom odvolaní poukazovala.

Podľa názoru najvyššieho súdu správanie navrhovatel'a, ktoré zadalo príčinu negatívneho rozhodnutia komory o jeho žiadosti o zápis do zoznamu advokátskych koncipientov, jednoznačne spochybňuje, že by v budúcnosti čestne a svedomito plnil povinnosti advokáta. Trestný čin podvodu (§ 250 zákona č. 140/1961 Zb. - t. j. Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005; dnes § 221 Trestného zákona) je v zmysle štruktúry Trestného zákona trestným činom proti majetku a z hľadiska zavinenia sa jedná o úmyselný trestný čin. Navrhovateľ spáchaním trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 2 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 spolupáchateľstvom a uvedením do omylu, seba obohatil a spôsobil tak na cudzom majetku škodu nie malú. Teda navrhovateľ svojím protiprávnym úmyselným konaním sám vyvolal zákonnú prekážku, následkom ktorej je, že nie je možné nad všetky pochybnosti prijať záver, že na neho možno hľadiť ako na osobu spoločensky bezúhonnú resp. spoľahlivú.

Na tomto mieste najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že výkon advokátskeho povolania nie je právne nárokovateľný a je teda legitímne, aby podmienky prístupu k tomuto povolaniu určil štát vo forme zákona (zákon č. 586/2003 Z. z.). Preto neobstojí námietka navrhovatel'a uvedená v oprávnom prostriedku, že rozhodnutím Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory bolo obmedzené jeho právo na slobodný výkon povolania podľa Čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Správnosť postupu Predsedníctva Slovenskej advokátskej komory, ktoré svojím rozhodnutím rozhodlo podľa § 71 ods. 2 písm. b) zákona č. 586/2003 Z. z. o nezapísaní navrhovatel'a do zoznamu advokátskych koncipientov vedeného Slovenskou advokátskou komorou je možné indikovať aj s poukazom na novelizované znenie ustanovenia § 3 ods. 1 písm. f) a ods. 4 zákona o advokácii, ktoré s účinnosťou od 1. januára 2013 vyžaduje ako podmienku zápisu do zoznamu advokátov, resp. advokátskych koncipientov aj spoľahlivosť, ktorá bola do 31.12.2012 v rámci rozhodovacej činnosti súdov označovaná ako tzv. spoločenská bezúhonnosť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z vyššie uvedených dôvodov dospel k záveru, že krajský súd pochybil, keď svojím rozhodnutím zrušil napadnuté rozhodnutie odporkyne č. 984/08 z 12. mája 2008 a preto postupom podľa § 250ja ods. 3 vety prvej OSP v spojení s § 250q ods. 2 OSP napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie odporkyne č. 984/8 z 12. mája 2008 potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením podľa § 250k ods. 1 OSP a § 250l ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP a § 224 ods. 1 OSP tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal, nakoľko navrhovateľ nebol v konaní úspešný a odporkyni napriek jej úspechu v odvolacom konaní náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.